

УДК 342.922

DOI <https://doi.org/10.32840/pdu.3-1.24>**С. А. Комісаров**кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри правознавства
Северодонецького інституту

ПрАТ «ВНЗ «Міжрегіональна Академія управління персоналом»

ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ ОХОРОНИ ПУБЛІЧНОГО ПОРЯДКУ

Стаття присвячена дослідженню поняття та сутності терміна «охорона публічного порядку» в контексті здійснення правоохоронної діяльності щодо забезпечення охорони публічного порядку.

Проаналізовані терміни «охорона публічного порядку» та низка споріднених термінів, розглянуто нормативно-правову складову частину цієї категорії. Наголошено, що у своїй основі охорона публічного порядку являє собою його практичне забезпечення силами і засобами органів держави і суспільства, тобто їх практичну діяльність, об'єднану комплексом заходів, спрямованих на суворе дотримання учасниками відносин своїх обов'язків. Основним призначенням цієї діяльності є здійснення боротьби з різноманітними посяганнями на суспільні відносини, які становлять зміст публічного порядку, а також сприяння становленню та розвитку суспільних відносин, зміцнення публічного порядку в країні. Охорона громадського порядку здійснюється різними організаційними і правовими способами, серед яких важливе місце належить цивільно-правовим, кримінально-правовим і адміністративно-правовим. Враховані підходи до досліджуваного проблеми різних науковців. Здійснено класифікацію та визначено систему суб'єктів забезпечення охорони публічного порядку, при цьому акцентовано на важливій ролі в ній громади. До суб'єктів охорони громадського порядку належать органи державної влади, органи місцевого самоврядування, громадські формування, юридичні особи (це стосується суб'єктів охоронної діяльності) та окремі громадяни, участь яких в охороні громадського порядку визначається наявністю правових форм публічного порядку, наприклад проти кримінальної небезпеки, безпеки дорожнього руху, пожежної безпеки тощо. Обґрунтовано унормування законодавчої термінології з метою внесення змін і доповнень до чинного законодавства.

Зроблено висновок, що охорона публічного порядку – це комплекс заходів превентивного, охоронного, забезпечувального та карального характеру, які здійснюють уповноважені на те суб'єкти з метою протидії посяганням на суспільні відносини, що становлять зміст публічного порядку.

Ключові слова: публічний порядок, громадський порядок, охорона, забезпечення, системи суб'єктів, громада.

Постановка проблеми. Зміни, які нині відбуваються в нашій країні, без перебільшення, у всіх сферах нашого життя, викликані рухом України в Європейське Співтовариство, прагненням створення дійсно правової держави. У зв'язку з цим виникла необхідність докорінної реорганізації діяльності державних органів, удосконалення законодавства, взагалі – зміни філософії у співвідношеннях «держава» – «особа». У жодній розвиненій демократичній країні світу такі зміни не проходили без ускладнень. Не є виклю-

ченням й наша держава. Можемо спостерігати, як перед суспільством, парламентом та керівництвом країни щоденно постають виклики, пов'язані із політичним та економічним розшаруванням населення, радикалізацією дій різних течій, втручанням у внутрішні справи та гібридною агресією Російської Федерації проти України тощо.

Все це провокує неспокій у суспільстві, підвищений рівень злочинності, поширення правового нігілізму, загрози терористичних атак тощо. Щоби протидіяти перерахованим викликам, необхідно: по-перше, їх виявити, спрогнозувати та чітко окреслити, по-друге, комплексно,

враховуючи економічні, моральні, політичні, мовні та інші чинники, підійти до їх вирішення. Хочемо зазначити, що навіть при найбільш професійному керівництві та найсамовідданішій роботі співробітників жоден державний орган не зможе цього зробити самостійно.

Вважаємо, що однією з головних проблем, яку необхідно вирішувати в першу чергу, є охорона публічного порядку. Саме від її забезпечення всіма суб'єктами залежать рівень довіри населення до державних органів, повноцінний розвиток держави, становлення громадянського суспільства. Важливим у цьому сенсі є вдосконалення чинного законодавства, що, своєю чергою, неможливе без наукового супроводу.

Нині в державі прийнято Закон України «Про Національну поліцію», де застосовуються нові для вітчизняного законодавства терміни – «публічний порядок» та «публічна безпека» [1]. Враховуючи конструктивну критику окремих положень цього закону деякими науковцями та практиками [2-4] все ж позитивно зазначаємо цей факт із низки причин. Насамперед це пов'язано з тим, що відбулася не проста заміна понять – терміна «громадський порядок» на «публічний порядок». Вважаємо, що дефініція «публічний» є ширшою за своїм змістом і значенням і більш точно відображає сферу як охорони, так і вчинення проступків.

Отже, виникає питання проведення відповідної наукової ревізії щодо застосування як самих цих термінів, так і співвідношення їх із спорідненими поняттями. Одним із таких є здійснення аналізу поняття та сутності охорони публічного порядку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню терміна «публічний порядок» присвятили свої праці такі науковці, як В.Б. Авер'янов, М.І. Ануфрієв, О.В. Батраченко, О.І. Довгань, І.В. Зогуля, Д.С. Припутень, О.Ф. Кобзар, А.А. Манжула, С.В. Петков, В.Г. Фатхутдінов та ін.

У різні часи вивченню спорідненого терміна «громадський порядок» присвячено праці таких правників, як О.М. Бандурка, І.П. Веремеєнко, І.П. Голосніченко, В.К. Гіжевський, В.Л. Грохольський, Є.В. Додін, М.В. Ковалів, В.К. Колпаков,

А.Т. Комзюк, В.В. Маліков, Р.С. Мельник, Ю.О. Небеський, О.І. Остапенко, А.М. Подоляка, Ю.І. Римаренко та ін.

Метою статті є дослідження сутності терміна «охорона публічного порядку», а також теоретичних засад здійснення діяльності щодо забезпечення охорони публічного порядку всіма суб'єктами.

Виклад основного матеріалу. Варто зазначити, що у своєму дослідженні ми дотримуємося того положення, що вироблена нині позиція науковців та законодавця щодо застосування в чинному та перспективному законодавстві терміна «публічний» та його похідних є найбільш прийнятною. Проте під час роботи з джерелами будемо використовувати терміни, споріднені вказаній дефініції в авторському викладенні, при цьому це не означає, що їх необхідно сприймати як тотожні або однозначні. Здійснений аналіз свідчить, що у значній кількості публікацій використовується термін «охорона громадського порядку», що природно у зв'язку із його застосуванням у законодавстві (наприклад, Законі України «Про міліцію» [5], Статуті патрульно-постової служби [6] тощо). Саме тому в цьому дослідженні, оскільки воно базується на напрацюваннях значної кількості науковців та практиків, термін «охорона громадського порядку» є спорідненим, похідним і основою для дефініції «охорона публічного порядку».

У довідкових джерелах охорона громадського порядку розглядається як діяльність відповідальних державних органів, органів місцевого самоврядування щодо забезпечення захисту конституційних прав і свобод громадян, їх життя і здоров'я, честі та гідності, дотримання норм суспільної моралі [7, с. 639]. Охороняти відносини публічного порядку – значить підтримувати такий стан суспільних відносин, що відповідав би правовим нормам, які фіксують відповідний усталеним критеріям стан суспільних відносин. Варто акцентувати на тому, що охорона громадського порядку полягає головним чином у створенні обставин, за яких через дії або бездіяльність окремих осіб не виникло б перешкод у здійсненні встановлених у законах обов'язків, у задоволенні їх

інтересів та потреб, забезпеченні необхідних умов для спокійної праці і відпочинку людей [8, с. 17-18].

На думку М.І. Єропкина та Л.Л. Попова, охороною громадського порядку є зумовлена закономірностями розвитку суспільства, здійснювана органами внутрішніх справ, іншими державними органами та громадськими організаціями за активної допомоги громадян система виховних, організаційних і правових заходів, спрямованих на забезпечення та дотримання правил, які регулюють відносини людей у сфері суспільно-політичного життя та побуту, профілактика і припинення правопорушень, притягнення винних у порушенні встановлених правил до відповідальності, захист прав і свобод громадян, інтересів держави й суспільства від злочинних та інших антигромадських посягань [9, с. 55]. У цьому контексті ми вже бачимо певну послідовність в алгоритмі сприйняття охорони публічного порядку як категорії, яка відображається у правових нормах. Необхідно розуміти, що публічний порядок – це система відносин, які регулюються законодавством, тобто правильна поведінка суспільних відносин. А охорона публічного порядку – це певна діяльність, спрямована на захист цих відносин.

А.М. Подоляка під охороною громадського порядку розуміє зумовлений закономірностями розвитку суспільства та такий, що здійснюється правоохоронними й іншими державними органами та громадськими організаціями за активної участі громадян, комплекс заходів, спрямованих на забезпечення дотримання правил, які регулюють відносини людей у сфері суспільного, політичного, приватного життя та побуту, профілактику і припинення правопорушень, притягнення винних у порушенні встановлених законом правил до відповідальності, захист прав і свобод людини й громадянина, інтересів держави та суспільства від злочинних й інших антисуспільних посягань [10, с. 59].

І.І. Плохой зазначає, що охорона громадського порядку полягає в здійсненні державними органами, громадськими організаціями та окремими громадянами заходів щодо забезпечення недоторканості людини, захисту її конституційних

прав і свобод, власності та створення умов громадського спокою, нормальних умов функціонування державних органів, установ, підприємств, організацій усіх форм власності [11]. Погоджуючись із цією думкою, Л.А. Сидорчук розмежовує поняття охорони громадського порядку та його забезпечення, зазначаючи, що забезпечення громадського порядку є провідною функцією держави, виконання якої здійснюється шляхом нормативно-правової регламентації охоронної діяльності державних органів і громадських організацій у цій сфері суспільних відносин [12, с. 54]. Вже в цих сентенціях ми бачимо необхідність аналізу адміністративної діяльності органів внутрішніх справ, правоохоронної функції держави, профілактичних та вихідних дій, які здійснюють самоврядні організації тощо.

Варто погодитись із тим, що у своїй основі охорона публічного порядку являє собою його практичне забезпечення силами і засобами органів держави і суспільства, тобто їх практичну діяльність, об'єднану комплексом заходів, спрямованих на суворе дотримання учасниками відносин своїх обов'язків. Основним призначенням цієї діяльності є здійснення боротьби з різноманітними посяганнями на суспільні відносини, які становлять зміст публічного порядку, а також сприяння становленню та розвитку суспільних відносин, зміцнення публічного порядку в країні. Охорона громадського порядку здійснюється різними організаційними і правовими способами, серед яких важливе місце належить цивільно-правовим, кримінально-правовим і адміністративно-правовим [13, с. 50].

Водночас в юридичній літературі виділяють суб'єктів охорони публічного порядку. А.В. Сергєєв зазначав, що органи державної влади забезпечують громадський порядок у країні, насамперед, шляхом створення політичних, правових, економічних, організаційних та інших умов, що дають змогу підтримувати належний громадський порядок і здійснювати його охорону [14, с. 43]. Д.П. Цвігун також пов'язував охорону громадського порядку зі свідомою і керованою діяльністю не пов'язаних між собою індивідів, процесом

функціонування державних органів та їх посадових осіб, що являють собою складові частини єдиної системи правоохоронних органів [15, с. 62]. До числа суб'єктів охорони громадського порядку вчений зараховує не тільки осіб, професійним обов'язком яких є розглянута діяльність, а й різні громадські формування, що займаються цією діяльністю на добровільних засадах. На думку М.В. Білоконя, до системи органів, що здійснюють на практиці охорону громадського порядку, можна зарахувати будь-які органи, підприємства, організації, установи (незалежно від форм власності), а також громадські організації, трудові колективи і окремих громадян України (незалежно від їх віку, статі, національності, релігійних переконань, ставлення до права і правоохоронної діяльності, сімейного стану, освіти, посад, що вони обіймають, інших їх особистих ознак і властивостей), а також осіб без громадянства та іноземців за умови, якщо всі вони або кожен із них окремо на практиці здійснюють чи здійснювали заходи щодо охорони і зміцнення громадського порядку, запобігання правопорушенням, вживали інших правоохоронних заходів [16, с. 110]. Натомість А.М. Подоляка розширює поняття системи суб'єктів охорони громадського порядку та зазначає, що відповідно до місця і ролі в загальній системі охорони громадського порядку, характеру і форм впливу на охорону громадського порядку і боротьбу зі злочинністю суб'єкти охорони громадського порядку можна поділити на такі, що:

- визначають основні головні напрями державної політики у сфері охорони громадського порядку на доволі тривалі терміни (Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України);

- забезпечують охорону громадського порядку за окремими напрямками (МВС України та його галузеві відомства, Служба безпеки України та низка інших центральних органів виконавчої влади);

- визначають основні напрями охорони громадського порядку на певній території і на певні періоди та здійснюють конкретні заходи для їх реалізації (обласні та районні державні адміністрації, головні управління національної поліції в облас-

тах і в містах Києві та Севастополі та інші органи виконавчої служби в областях і районах, до компетенції яких входять питання охорони громадського порядку);

- їхня діяльність ґрунтується на основі законодавства про місцеве самоврядування та інших законах України;

- як суб'єкти – громадські організації правомочні здійснювати організаційні функції з охорони громадського порядку, розробляти і реалізовувати заходи із забезпечення громадського порядку (добровільні народні дружини, групи самозахисту населення, ради профілактики та ін.);

- здійснюють контроль за дотриманням законності, забезпеченням прав і свобод людини в процесі охорони громадського порядку (органи прокуратури, інші державні контролюючі органи);

- як суб'єкти – фізичні особи, яким надано повноваження в охороні громадського порядку, або вони відповідно до закону добровільно взяли на себе такі повноваження в конкретній ситуації [17]. Отже, і в цьому випадку охорона публічного порядку зводиться до адміністративної діяльності правоохоронних органів. І знову ж зрозуміти причини таких тенденцій у вітчизняній правовій науці ми зможемо завдяки бібліографічному аналізу, який показує, що нині більшість вчених, які досліджували ці питання, проходили або проходять службу в ОВС. Вони головний акцент охорони ставлять на діяльності правоохоронних структур та на їх взаємодії, наріжним каменем у такій моделі є управлінська (адміністративна) діяльність ОВС. Сама правова система, законодавство, норми виступають інструментом у руках правоохоронців і є основою для виконання їх правоохоронних функцій.

На нашу думку, публічний порядок охороняється, перш за все, громадянами. Держава не в змозі забезпечити будь-яке публічне місце (вулицю, провулок, під'їзд будинку тощо) нарядом поліції чи відеонаглядом. Тому правопорядок як соціальне благо встановлюється для громадян і охороняється органами виконавчої влади за їхньою допомогою. У середині XIX ст. В.Н. Лешков писав, що запобігання злочинам – справа громадян, а припинення –

справа поліції: «Очевидно, що саме припинення, ця виключна діяльність поліції, здійснюється поліцією не виключно, але без сприяння жителів, народу» [18, с. 30-31].

Сприяння громадян в охороні правопорядку впливає з адміністративно-правового статусу громадянина і базується, насамперед, на його обов'язку разом із наглядово-контрольними органами виконавчої влади охороняти громадський порядок. Дійсно, кожна людина народжується юридично «прив'язаною» до певної держави, певної общини, конкретної сім'ї [19, с. 90]. Зазначимо, що адміністративно-правовий статус громадянина у сфері публічного порядку виражається в обов'язках і правах, а саме:

1) в обов'язку суворо дотримуватись встановлених правил поведінки в громадських місцях, тобто поважати права, свободи та інтереси інших громадян;

2) у праві на необхідну оборону, тобто на захист особистого здоров'я та гідності, а також державного або правопорядку;

3) в обов'язку не допускати посягання на правопорядок із боку інших осіб;

4) у праві просити допомоги в інших громадян у разі загрози громадському порядку;

5) у праві просити допомоги у правоохоронних органах [20, с. 102].

Важливу роль в охороні правопорядку відіграє фактор існування громади. Громада – це територіальний колектив, який в організаційному плані ближче за все стоїть до кожного громадянина. Це – село, населений пункт, квартал міста чи кілька кварталів, вулиця з її жителями. Інакше кажучи, громада в широкому розумінні слова – це порівняно невелика територія з такою, що давно проживає на ній, спільнотою людей, які знають один одного хоча б в обличчя. З початку 1960-х рр. з'явився такий термін, як «мікрорайон», що позначив саме таку територію з її порівняно постійними жителями. Така організація та відповідний громадський устрій укорінені в природі людей, сприяють їх зближенню. Дух і становище громади надають їй особливої стабільності і забезпечують міцний правопорядок у її межах [19, с. 90]. Недарма А.Г. Щербатов зазначав на початку ХХ ст.: «...громад-

ський устрій має задовольняти всі потреби населення і бути в зародковому вигляді основою для всіх загальних державних управлінь» [21, с. 23]. Під цим кутом зору громада являє собою базу для найбільш ефективного нагляду за публічним порядком у межах своєї території та для попередження всіх можливих проступків і злочинів. А.П. Коренев писав у 1978 р.: «В умовах сучасного міста мікрорайонів – це не просто географічне поняття, що характеризує територіальну мікроструктуру, а й певна організаційна єдність, спільність населення, яке пов'язане з цією ділянкою міської території як місцем проживання та має специфічні локальні інтереси» [22, с. 29].

Такий підхід має своє глибоке історичне коріння. Самоорганізація громад у часи Київської Русі, які самостійно забезпечували публічний порядок на своїх територіях, свідчить про ментальну схильність нашого народу до самоорганізації. Козацька доба – яскрава сторінка у світовій історії становлення демократії. У наступному періоді громада залишала за собою елементи самоврядного вирішення питання охорони публічного порядку. Публічний порядок базується на моралі і правилах поведінки, він є втіленням звичаєвого права. А отже, має підтримуватись за законами звичаєвого природного права. Сучасна поліція (в недалекому минулому – міліція) під час свого виникнення також була самодіяльним народно-ополченським органом.

Метою органів громадського самоврядування є спільне вирішення різноманітних соціальних проблем, що виникають у громадян за місцем проживання, в тому числі проблеми охорони громадського порядку. Важливу роль в охороні правопорядку в громаді, мікрорайоні, на нашу думку, може відіграти служба комендантів будинків та охорона під'їздів будинків черговими консьєржами [23]. Така служба поки що не набула нормативно-правового обґрунтування, але намітились значні тенденції в організації таких служб на громадських засадах у багатьох будинках великих міст України. Така служба в умовах її відповідної організації та координування з боку правоохоронних органів

та співробітництва з органом громадської самодіяльності могла б багато зробити в забезпеченні правопорядку і чистоти в під'їздах будинків та на маршових сходах, у справі збереженості кореспонденції в поштових скриньках. Отже, деякі елементи діяльності громади суттєво впливають на стан публічного порядку. До них можна зарахувати:

- 1) організацію діяльності комендантів будинків та консьєржів у під'їздах будинків;
- 2) діяльність громадських формувань з охорони громадського порядку.

Висновки і пропозиції. Отже, охорона публічного порядку – це комплекс заходів превентивного, охоронного, забезпечувального та карального характеру, які здійснюють уповноважені на те суб'єкти з метою протидії посяганням на суспільні відносини, що становлять зміст публічного порядку.

Необхідно зауважити, що суб'єкти охорони публічного порядку в інтересах цієї охорони можуть обмежувати права і свободи людини, однак таке обмеження має ґрунтуватись виключно на вимогах закону. А отже, охорона публічного порядку потребує створення комплексу правових норм, котрі регулюють у сфері управлінської діяльності всю сукупність відносин як зовнішніх, так і внутрішньоорганізаційних, вона також передбачає правове виховання громадян, роз'яснення їм їхніх конституційних прав та обов'язків, чинного законодавства, формування свідомого та сумлінного ставлення до законів [24].

Враховуючи норми чинного законодавства, до суб'єктів охорони громадського порядку належать органи державної влади, органи місцевого самоврядування, громадські формування, юридичні особи (це стосується суб'єктів охоронної діяльності) та окремі громадяни, участь яких в охороні громадського порядку визначається наявністю правових форм публічного порядку, наприклад проти кримінальної небезпеки, безпеки дорожнього руху, пожежної безпеки тощо. Варто зазначити ту особливість, що участь органів державної влади та органів місцевого самоврядування в забезпеченні публічного порядку відбувається через реалізацію встановлених законодавством від-

повідних повноважень. Натомість участь громадян в охороні публічного порядку полягає, як правило, в наданні допомоги, інформуванні, а також сприянні в роботі правоохоронних органів.

Список використаної літератури:

1. Про Національну поліцію : Закон України від 2 лип. 2015 р. № 580-VIII. *Голос України*. 2015. 6 серпня.
2. Крищенко А.Є. Особливості визначення терміну «публічна безпека і порядок». *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2017. № 1. С. 206-214.
3. Зозуля І.В. Закон України «Про Національну поліцію»: публічна чи громадська безпека? *Форум права*. 2015. № 5. С. 85-92.
4. Фатхутдінов В.Г. Частотність операціоналізації та контекстуальність використання терміна «публічна безпека» в Законі України «Про Національну поліцію України». URL: <http://goalint.org/chastotnist-operacionalizacii-takontekstualnist-vikoristannyaterminupublichna-bezpekav-zakoni-ukraini-pro-nacionalnu-policiyuukraini>.
5. Про міліцію : Закон України від 20 грудня 1990 р. *ВВР*. 1991. № 4. Ст. 20.
6. Статут патрульно-постової служби міліції України: Затверджений наказом МВС України від 28 липня 1994 р.
7. Юридична енциклопедія : в 6 т. / Ред. Кол.: Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. Київ : Укр. енцикл., 1998. Т. 4: Н-П. 2002. 662 с.
8. Еропкин М.И. Управление в области охраны общественного порядка. Москва : Юрид. лит., 1965. 215 с.
9. Еропкин М.И. Административно-правовая охрана общественного порядка / М.И. Еропкин, Л.Л. Попов. Ленинград : Лениздат, 1973. 328 с.
10. Подоляка А.М. Громадський порядок: сутність, поняття та форми забезпечення. Редакційна рада. 2009. С. 54-60.
11. Плохой І.І. Поняття громадського порядку. *Форум права*. 2009. № 3. С. 500-505.
12. Сидорчук Л.А. Розуміння сутності охорони громадського порядку органами місцевого самоврядування. *Європейські перспективи*. № 2. С. 51-56.
13. Доценко О.С. Організація управління міліцією громадської безпеки в сучасних умовах : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Нац. академія держ. подат. служби України. Київ, 2003. 206 с.

- 14.Сергеев А.В. Організаційно-правові засади діяльності підрозділів місцевої міліції щодо охорони громадського порядку : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2004. 216 с.
- 15.Цвігун Д.П. Адміністративний нагляд органів внутрішніх справ у сфері забезпечення громадського порядку і громадської безпеки : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2002. 169 с.
- 16.Білоконь М.В. Державне управління у сфері охорони громадського порядку : монографія. Харків, 2004. 320 с.
- 17.Подолька А.М. Повноваження, компетенція та принципи діяльності суб'єктів охорони громадського порядку. *Форум права*. 2008. № 1. С. 339-346.
- 18.Лешков В.Н. О мерах против воровства, грабежа и других нарушений имущественной и личной безопасности. Москва, 1861. 164 с.
- 19.Лошицкий М.В. Административно-правові відносини у сфері охорони громадського порядку : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Нац. академія внутр. справ України. Київ, 2002. 181 с.
- 20.Вельский К.С. Феноменология административного права. Смоленск : Смоленский государственный университет, 1995. 144 с.
- 21.Щербатов А.Г. Приход и его значение в современном государственном строе. Москва, 1905. 240 с.
- 22.Коренев А.П. Опорные пункты правопорядка / А.П. Коренев, К.А. Моралева, Н.Н. Рыжкин. *Правоведение*. 1978. № 2. С. 28-34.
- 23.Манжула А.А. Роль громадян та органів виконавчої влади у забезпеченні правопорядку в Україні. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ*. 2012. № 1. С. 239-245.
- 24.Ольховский Е.Б. Деякі питання адміністративно-правової охорони громадської безпеки. *Актуальні проблеми розвитку суспільної думки і практики управління* : збірник наук. пр. Запоріжжя : РВП-Видавць, 1997. Вип. 3. С. 103-105.

Komissarov S. The concept and essence of public order

The article is devoted to the study of the concept and essence of the term "public order" in the context of law enforcement activities to ensure public order.

The terms "public order protection" and a number of related terms are analyzed, the regulatory component of this category is considered. It is emphasized that at its base the protection of public order is practical support by the forces and means of state and society bodies, their practical activity united by a set of measures, aimed at strictly adhering to the relations of the participants of their duties. The main purpose of this activity is to combat the various encroachments on public relations, which constitute the content of public order, as well as contribute to the formation and development of public relations, strengthening public order in the country. Public order protection is carried out in various organizational and legal ways, including civil, criminal and administrative law. Approaches to the researched problem of different scientists are taken into account. The system of public order subjects has been classified and identified, with an emphasis on the important role played by the community. Public order subjects include public authorities, local self-government bodies, public entities, legal entities (this refers to public security entities) and individuals whose participation in public order is determined by the existence of legal forms of public order, such as criminal law dangers, road safety, fire safety etc. The normalization of legislative terminology is justified in order to amend the current legislation.

It is concluded that the protection of public order is a set of preventive, protective, securing and punitive measures, which are carried out by authorized entities in order to counteract the encroachment on public relations, which constitute the content of public order.

Key words: *public order, public order, protection, security, subject systems, community.*